

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Poznań, dnia 30 lipca 2020 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu XII Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Ewa Hoffa

Protokolant: Starszy sekretarz sądowy Krystyna Wojciechowska-Trawka

po rozpoznaniu w dniu 30 lipca 2020 r. w Poznaniu na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Bank S.A. z siedzibą w W. (KRS : (...))

przeciwko M. C. (PESEL : (...))

o zapłatę

I. Zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 91.609,75 zł (dziewięćdziesiąt jeden tysięcy sześćset dziewięć złotych i siedemdziesiąt pięć groszy) z następującymi odsetkami:

- od kwoty 87.258,92 zł z odsetkami maksymalnymi za opóźnienie od 10 sierpnia 2019r.,

- od kwoty 4.350,83 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 20 sierpnia 2019r. do dnia zapłaty każdej z tych kwot z zaliczeniem na poczet zapłaty uiszczonej przez pozwaną łącznej kwoty 400 zł.

II. Kosztami postępowania obciąża w całości pozwaną i z tego tytułu zasądza od niej na rzecz powoda kwotę 4602,92 zł (cztery tysiące sześćset dwa złote i dziewięćdziesiąt dwa grosze).

/-/ E. Hoffa

UZASADNIENIE

W pozwie /k. 1-5/wniesionym dnia 20 sierpnia 2019 r. w elektronicznym postępowaniu upominawczym do Sądu Rejonowego L. (...) powód (...) Bank SA z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie na rzecz powoda od pozwanej M. C. następujących kwot:

1. 87.258,92 zł z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od 10 sierpnia 2019 r. do dnia zapłaty – tytułem niespłaconego kapitału,
2. 2.086,21 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty – tytułem odsetek umownych za okres korzystania z kapitału,
3. 2.264,62 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty – tytułem odsetek karnych.

Nadto powód wniósł o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów sądowych w kwocie 1.146 zł.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż w dniu 19 lutego 2018 r. zawarł z pozwaną umowę kredytu nr (...). W związku z powstaniem zaległości, powód bezskutecznie wezwał pozwaną do dobrowolnej spłaty zaległości. W związku z brakiem zapłaty zaległych rat, strona powodowa wypowiedziała umowę, stawiając całą należność w stan wymagalności. Wobec niezapłacenia żądanych kwot, powód wystawił wyciąg z ksiąg banku, stwierdzający

zadłużenie strony pozwanej. Wobec powyższego powód podjął decyzję o konieczności wystąpienia przeciwko pozwanej z niniejszym powództwem o zapłatę.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 16 października 2019 r. /k. 7/ referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym L. (...)VI Wydziale Cywilnym orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Od ww. nakazu zapłaty pozwana wniosła w dniu 30 października 2019 r. sprzeciw /k. 9-10/. W treści pisma pozwana podała, że z uwagi na trudną sytuację finansową, mimo prób, nie jest w stanie spłacić całej należności, objętej treścią nakazu zapłaty, z kolei jej wniosek o restrukturyzację został odrzucony przez powoda.

Z uwagi na utratę przez nakaz zapłaty mocy w całości postanowieniem z dnia 20 stycznia 2020 r. /k. 15/ referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym L. (...)VI Wydziale Cywilnym przekazał sprawę do Sądu Okręgowego w Poznaniu jako sądu właściwości ogólnej pozwanej.

Po przekazaniu sprawy do tutejszego Sądu, zarządzeniem z dnia 14 lutego 2020 r. /k. 17/ powód został wezwany do uzupełnienia w terminie 14 dni braków formalnych pozwu poprzez uiszczenie opłaty uzupełniającej od pozwu w kwocie 3.435 zł i złożenia pełnomocnictwa pod rygorem umorzenia postępowania, a także złożenia dwóch odpisów lub poświadczonych kserokopii dokumentów wskazanych jako dowody dołączone do pozwu i jednego odpisu pozwu pod rygorem zwrotu pozwu. Powód pismem datowanym na dzień 9 marca 2020 r. /k. 21-22/ wykonał ciężące na nim zobowiązanie, ponadto wnosząc o zasądzenie na rzecz powoda kosztów postępowania według norm przepisanych wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł oraz kosztów notarialnego uwierzytelnienia dokumentów przedłożonych do sprawy w kwocie 4,92 zł.

Pismem z dnia 14 lipca 2020 r. /k. 55/ powód złożył do akt odpisy notarialne zwrotnego potwierdzenia odbioru pisma, stanowiącego wypowiedzenie umowy kredytu, a także umowę kredytu, wnosząc o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów notarialnego poświadczenia dokumentów w kwocie 70,76 zł.

W piśmie z dnia 22 lipca 2020 r. /k. 67/ pozwana wskazała, że nie uchyla się od spłacenia zobowiązań wobec powoda, jednakże jest w stanie spłacać raty w kwocie jedynie 100 zł miesięcznie, ponieważ jej sytuacja finansowa jest bardzo trudna. Wobec powyższego pozwana wniosła o umorzenie kosztów postępowania sądowego oraz odsetek karnych. Nadto pozwana poinformowała, że z uwagi na zagrożenie epidemiologiczne nie stawi się na wyznaczonym terminie posiedzenia. Do pisma pozwana złożyła kserokopię dokumentów w postaci wniosku o restrukturyzację zatrudnienia, wyroku dotyczącego zadłużenia pozwanej w stosunku do innego kredytodawcy oraz potwierdzeń częściowych spłat na poczet spornego kredytu w okresie od 28 września 2019 r. do 15 czerwca 2020 r.

Na rozprawie w dniu 30 lipca 2020 r. /k. 78/ nie stawił się nikt.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód (...) Bank SA z siedzibą w W. zawarł w dniu 19 lutego 2018 r. z pozwaną umowę kredytu konsumpcyjnego gotówkowego nr (...), udzielając pozwanej na okres 120 miesięcy kredytu w kwocie 92.093,15 zł na sfinansowanie potrzeb konsumpcyjnych kredytobiorcy (70.000 zł), prowizji bankowej za udzielenie kredytu (11.041,98 zł) oraz składki ubezpieczeniowej z tytułu grupowego ubezpieczenia na wypadek zgonu (11.051,17 zł). Przy uwzględnieniu odsetek od kapitału kredytu w kwocie 46.757,81 zł całkowita kwota do zapłaty przez kredytobiorcę ustalona w dniu zawarcia umowy wynosiła 138.850,96 zł. Kredytobiorca zobowiązał się do dokonywania spłat kredytu w równych ratach płatnych w okresach miesięcznych w kwocie 1.156,16 zł z zastrzeżeniem, że wysokość pierwszej raty kredytu tj. raty wyrównawczej nie będzie wyższa niż 1.267,92 zł. Inne warunki udzielenia kredytu zostały szczegółowo opisane w dokumencie umowy. Wyplata kredytu nastąpiła w sposób określony w § 1 umowy i zgodnie z dyspozycją uruchomienia kredytu, podpisaną własnoręcznie przez stronę pozwaną.

Dowód: poświadczona notarialnie kopia umowy kredytu konsumpcyjnego gotówkowego nr (...) z dnia 19 lutego 2018 r. – k. 57-64.

W toku trwania umowy pozwana dokonała jedynie częściowej spłaty zobowiązania zgodnie z warunkami umowy kredytu.

Dowód: zestawienie należności i spłat kredytu za okres od 20 lutego 2018 r. do 21 listopada 2019 r. – k. 32-33.

W związku z zaprzestaniem przez pozwaną z wywiązywania się z warunków umowy i zaprzestania spłat kredytu, powód pismem z dnia 8 marca 2019 r. wezwał pozwaną do spłaty w terminie 14 dni roboczych powstałej zaległości w kwocie 2.332,15 zł, informując o możliwości złożenia w terminie 14 dni roboczych wniosku o restrukturyzację zadłużenia, załączając wzór wniosku o restrukturyzację oraz wskazując, że w przypadku braku spłaty zaległości i niezłożenia wniosku o restrukturyzację umowa kredytu zostanie wypowiedziana.

Dowód: kopia pisma z dnia 8 marca 2019 r.: „Wezwanie do zapłaty” – k. 34-37, potwierdzenie nadania korespondencji – k. 37.

Pozwana pismem z dnia 7 kwietnia 2019 r. złożyła wniosek o restrukturyzację zadłużenia, który jednak nie został przez powoda uwzględniony.

Dowód: kopia wniosku z dnia 7 kwietnia 2019 r. o restrukturyzację zadłużenia z potwierdzeniem jego przesłania w formie elektronicznej – k. 68-73.

W związku z nieuregulowaniem przez pozwaną zaległości, pismem z dnia 9 kwietnia 2019 r. powód wypowiedział pozwanej umowę kredytu z zachowaniem okresu wypowiedzenia określonego w umowie, liczonego od daty doręczenia wypowiedzenia, wskazując, że w następnym dniu po upływie okresu wypowiedzenia całość środków kredytowych z odsetkami i kosztami stanie się wymagalna i podlegająca natychmiastowemu zwrotowi, przy czym bank rozważy możliwość cofnięcia oświadczenia o wypowiedzeniu umowy w przypadku uregulowania w okresie wypowiedzenia całości zaległości. Pozwana, mimo odbioru pisma w dniu 15 kwietnia 2019 r., nie dokonała spłaty zadłużenia. Wraz z upływem terminu wypowiedzenia, zadłużenie powstałe z tytułu zawartej umowy zostało postawione w stan pełnej wymagalności.

Dowód: kopia pisma z dnia 9 kwietnia 2019 r.: „Oświadczenie banku o wypowiedzeniu umowy – k. 38; poświadczona notarialnie kopia zwrotnego potwierdzenia odbioru korespondencji – k. 56-56v.

W związku z wypowiedzeniem umowy kredytu powód pismem z dnia 6 czerwca 2019 r. podjął próbę pozasądowego rozwiązania sporu i wezwał pozwaną do zapłaty w terminie 7 dni całości należności, wskazując, że w przypadku braku spłaty należności w wyznaczonym terminie, powód wystąpi na drogę postępowania sądowo-egzekucyjnego. Pozwana nie uściła na rzecz powoda ww. należności.

Dowód: kopia pisma z dnia 6 czerwca 2019 r. – k. 4.

W dniu 9 sierpnia 2019 r. strona powodowa wystawiła wyciąg z ksiąg banku, stwierdzający zadłużenie strony pozwanej, wedle którego w związku z brakiem spłaty zobowiązań określonych umową zadłużenie pozwanej na dzień wystawienia wyciągu z ksiąg banku wynosiło 91.609,75 zł, na co składały się następujące kwoty:

1. należność główna (niespłacony kapitał) – 87.258,92 zł,
2. odsetki umowne za okres korzystania z kapitału w wysokości 8,79% od dnia 24 grudnia 2018 r. do dnia 3 czerwca 2019 r. – 2.086,21 zł,
3. odsetki za opóźnienie naliczone od kwoty niespłaconego kapitału w wysokości 14,00% od dnia 24 grudnia 2018 r. do dnia 9 sierpnia 2019 r. – 2.264,62 zł.

Dowód: wyciąg z ksiąg (...) Bank SA w W. z dnia 9 sierpnia 2019 r. – k. 27.

W okresie od 28 września 2019 r. do 15 czerwca 2020 r. pozwana uiściła na poczet uregulowania zadłużenia kwotę 400 zł (4x100 zł). W dniu 29 maja 2020 r. tutejszy Sąd wydał wyrok w sprawie o sygn. akt (...), w którym zasądził od pozwanej M. C. na rzecz innego kredytodawcy kwotę 145.392,36 zł z umownymi odsetkami za opóźnienie oraz koszty procesu.

Dowód: kopie potwierdzeń wpłat w okresie od 28 września 2019 r. do 15 czerwca 2020 r., wyrok z dnia 29 maja 2020 r., sygn. akt (...)- k. 74.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyżej powołanych dowodów.

Sąd uznał znajdujące się w aktach sprawy dokumenty (złożone w kserokopiach oraz w formie odpisów poświadczonych notarialnie, co na mocy art. 129 § 2 k.p.c. jest równoznaczne ze złożeniem ich w oryginale) za całkowicie wiarygodne i wystarczające dla ustalenia istotnych okoliczności w sprawie. Pozwana nie kwestionowała autentyczności dokumentów ani nie podnosiła zarzutu braku zgodności kserokopii z oryginałami. Również w ocenie Sądu nie było żadnych podstaw, aby złożone przez powoda dokumenty kwestionować. Sąd uwzględnił też zgodne twierdzenia stron w trybie art. 229 k.p.c. oraz twierdzenia strony powodowej, którym przeciwnik nie zaprzeczył w trybie art. 230 k.p.c.

Dowody te, w zakresie, w jakim stanowiły podstawę poczynionych w niniejszej sprawie ustaleń faktycznych, tworzą spójny i niebudzący wątpliwości w świetle wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, a przez to zasługujący na wiarę, materiał dowodowy.

Mimo wezwania pozwanej do osobistego stawiennictwa na rozprawie, pozwana nie stawiała się na posiedzeniu w dniu 30 lipca 2020 r., z uwagi na co nie przeprowadzono dowodu z przesłuchania stron.

Sąd zważył, co następuje:

Kompleksowa ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego pozwalała Sądowi uznać żądanie powoda za w pełni zasadne.

Dla rozstrzygnięcia sprawy kwestią kluczową był rozkład ciężaru dowodu, uregulowanego w art. 6 k.c., stanowiącym, iż ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Obowiązkiem powoda jest przytoczenie okoliczności faktycznych, z których wywodzi roszczenie i wskazanie na dowody, których przeprowadzenie potwierdzi zasadność jego twierdzeń o faktach. Tak jak powód powinien wykazać okoliczności będące u podstaw zgłoszonego przez niego żądania, tak ten, który odmawia uczynienia zadość roszczeniu, musi udowodnić fakty wskazujące na to, że takie uprawnienie żądającemu nie przysługuje.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, iż niewątpliwie to na powodzie, chcącym uzyskać pozytywne dla siebie rozstrzygnięcie w sprawie o zapłatę, spoczywał obowiązek wykazania, iż strony łączyła umowa o określonej treści, jak również, iż jego wierzytelność stała się wobec pozwanej wymagalna. W przypadku wykazania przez powoda tych okoliczności, po stronie pozwanej aktualizował się obowiązek dowodowy wykazania, że wierzytelność taka jednak nie istnieje.

Po analizie załączonych do akt sprawy dokumentów, Sąd doszedł do wniosku, iż strona powodowa sprostала spoczywającemu na niej obowiązkowi dowodowemu, wykazując zasadność swego roszczenia zarówno co do zasady, jak i wysokości. Rolą powoda było w pierwszej kolejności udowodnienie istnienia wierzytelności. W ocenie Sądu powód okoliczność tę wykazał, przedkładając poświadczoną notarialnie kopię umowy kredytu na okoliczność istnienia zobowiązania między stronami. Z uwagi na złożony do akt dokument oraz przede wszystkim ze względu na fakt, iż samej okoliczności zawarcia ww. umowy pozwana nie zaprzeczała, Sąd stwierdził, że istnienie zobowiązania uznać należy za wykazane. Również wysokość żądania powoda nie wzbudziła wątpliwości Sądu. Powód dla wykazania istniejącego zadłużenia pozwanego dysponował szerokim wachlarzem środków dowodowych, do których zalicza się m.in. zestawienie należności i spłat, ale przede wszystkim wyciąg z ksiąg bankowych, które w ocenie Sądu potwierdzają wysokość zadłużenia pozwanej wobec powoda. Ponadto również i tym okoliczności pozwana nie

przeczyła. Wątpliwości Sądu nie budzi także fakt wymagalności dochodzonego w niniejszym postępowaniu roszczenia, a to z uwagi na wykazanie przez powoda wystosowania do pozwanej wypowiedzenia umowy, skutecznego doręczenia pozwanej wskazanego wyżej pisma i upływu określonego w wypowiedzeniu terminu, z którym wierzytelność strony powodowej stała się wymagalna (4 czerwca 2019 r.).

W zaistniałej sytuacji procesowej, wobec wykazania przez stronę powodową dochodzonego w niniejszej sprawie roszczenia co do jego zasady jak i wysokości, to na pozwanej spoczywał obowiązek wykazania ewentualnej niezasadności żądania. W ocenie Sądu okoliczność ta nie znalazła odzwierciedlenia w materiale dowodowym. Pozwana nie przytoczyła żadnych argumentów, podważających istnienie roszczenia. W zasadzie pozwana nie zaprzeczyła żadnej wskazanej przez powoda okoliczności faktycznej, powoływała się zaś jedynie na swoją trudną sytuację finansową, wskazując, że nie jest w stanie spłacić całości zobowiązania, a obecnie stać ją jedynie na uiszczanie częściowych spłat należności w kwotach po 100 zł miesięcznie. Problemy osobiste nie zwalniają jednak dłużnika ze spłaty zadłużenia zgodnie z treścią umowy. Kredytobiorca musi liczyć się z ponoszeniem ryzyka, związanego ze zmienną sytuacją życiową oraz z możliwością skorzystania przez wierzyciela z sądowej ochrony wierzytelności.

Zważając na wszystko powyższe przyjąć należało, iż powód wykazał dochodzone w tym niniejszym postępowaniu roszczenie. Z uwagi jednak na uiszczenie przez pozwaną w okresie od 28 września 2019 r. do 15 czerwca 2020 r. dodatkowych kwot w łącznej wysokości 400 zł okoliczność tę należało uwzględnić w treści wyroku, zaliczając na poczet zapłaty zasądzonej kwoty uiszczone przez pozwaną kwoty w wysokości 400 zł.

O odsetkach Sąd orzekł w oparciu o treść art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym, jeśli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, choćby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik nie ponosi odpowiedzialności. W zakresie odsetek umownych od wymagalnego kapitału wskazać należy, że zgodnie z postanowieniami umowy powód był uprawniony do naliczania odsetek umownych za opóźnienie w spłacie wymagalnych rat w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie i zgłosił w tym zakresie żądanie ich zasądzenia od dnia 10 sierpnia 2019 r. do dnia zapłaty. W pozostałym zakresie zgodnie z art. 455 k.c. powód miał prawo domagania się zasądzenia odsetek od daty określonej w wezwaniu pozwanej do zapłaty, jednak w niniejszym postępowaniu domagał się zasądzenia odsetek od skapitalizowanych odsetek od daty późniejszej tj. od daty wniesienia pozwu. Sąd, orzekając o żądaniu odsetkowym, określił zatem datę początkową wymagalności odsetek za opóźnienie zgodnie ze wskazaniem powoda tj. od dnia 20 sierpnia 2019 r.

Ubocznie wskazać należy, iż w przedmiotowej sprawie nie było jakichkolwiek podstaw do rozłożenia dochodzonej przez powoda należności na raty. Po pierwsze zauważyć trzeba, iż pozwana w istocie nie zgłosiła takiego żądania w ramach postępowania. Oświadczyła jedynie, iż z uwagi na sytuację finansową jest w stanie dokonywać spłat żądanej kwoty w comiesięcznych ratach w wysokości 100 zł. Pertraktacje stron w tym zakresie w ramach wniosku o restrukturyzację nie powiodły się, propozycja pozwanej nie była bowiem dla powoda wystarczająca. Po drugie wskazać trzeba, że strona pozwana nie podniosła żadnych twierdzeń, pozwalających uznać, że w niniejszej sprawie zachodzą szczególne okoliczności zastosowania instytucji z art. 320 k.p.c. Z możliwości rozłożenia zasądzonego świadczenia na raty sąd korzysta wówczas, gdy z okoliczności sprawy wynika, że rozłożenie świadczenia na raty umożliwi zobowiązanemu wywiązanie się z zobowiązania w możliwym do przyjęcia przez wierzyciela terminie. Uwzględnienie wniosku dłużnika jest racjonalne, gdy dłużnik wykaże, że dysponować będzie środkami umożliwiającymi wykonanie tak zmodyfikowanego obowiązku w sposób odczuwalny ekonomicznie przez wierzyciela. W przeciwnym razie ani on sam nie odczuje ulgi, ani wierzyciel nie zostanie należycie zaspokojony, a wszystko zakończy się i tak postępowaniem egzekucyjnym (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 23 stycznia 2019 r. V ACa 334/18, Legalis nr 1887223). Uznać trzeba, iż złożona przez pozwaną propozycja dokonywania spłat w zestawieniu z należnością rzędu kilkudziesięciu tysięcy złotych nie może być uznana za rozwiązanie, które poskutkuje wykonaniem zobowiązania w realnym, możliwym do zaakceptowania przez powoda okresie.

Ostatecznie zatem Sąd w punkcie I sentencji wyroku zasądził więc od pozwanej na rzecz powoda kwotę 91.609,75 zł z następującymi odsetkami: od kwoty 87.258,92 zł z odsetkami maksymalnymi za opóźnienie od 10 sierpnia 2019 r., od

kwoty 4.350,83 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 20 sierpnia 2019 r. do dnia zapłaty każdej z tych kwot, z zaliczeniem na poczet zapłaty uiszczonej przez pozwaną łącznej kwoty 400 zł.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., uznając, że z uwagi na fakt, że powód wygrał spór, to na pozwanej spoczywać winien obowiązek zwrotu kosztów procesu. Na koszty postępowania złożyły się kwota 4.581 zł tytułem zwrotu opłaty od pozwu (suma dwóch kwot: początkowej opłaty od pozwu w wysokości 1146 zł oraz uzupełniającej opłaty od pozwu w wysokości 3435 zł), kwota 17 zł tytułem zwrotu opłaty od pełnomocnictwa oraz kwota 4,92 zł tytułem kosztów notarialnego uwierzytelnienia dokumentów złożonych do akt sprawy. Sąd nie uwzględnił zawartego w piśmie z dnia 14 lipca 2020 r. wniosku o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów notarialnego poświadczenia dokumentów w kwocie 70,76 zł, ponieważ po pierwsze żądana kwota nie pokrywała się z kwotami wynikającymi z zestawienia pobranych przez notariusza taks notarialnych, a po drugie w ocenie Sądu wydatek ten nie był wydatkiem koniecznym, jako że złożenie poświadczonych notarialnie dokumentów nie miało miejsca w wyniku wykonania zobowiązania Sądu, a ponadto nic nie stało na przeszkodzie, aby dokumenty przedłożone wraz z pismem z dnia 14 lipca 2020 r. złożyć w oryginale, a następnie wnieść o ich ewentualny zwrot po prawomocnym zakończeniu postępowania. W tym stanie rzeczy należało zasądzić od pozwanej na rzecz powoda kwotę 4.602,92 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Z uwagi na powyższe Sąd orzekł jak w punkcie II sentencji wyroku.

/-/ E. Hoffa

ZARZĄDZENIE

1. Odnotować uzasadnienie w kontrolce uzasadnień.
2. Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda – pracownikowi powoda J. G..
3. Przedłożyć za 14 dni od doręczenia lub Przewodniczącemu Wydziału z apelacją.

P., dnia 2 września 2020 r. /-/ E. H.